

**До болю знайомий тут кожен куток,
Вимогливі й лагідні лиця.
Знов учнів покличе дзвінок на урок,
Щоб жити щасливо навчитись.**

Вересень... На дворі терпко пахне осінню. Стишилися звичні пташині голоси, золото в'їлось у зачіски каштанів, у кронах беріз зажеврили жовті вуглинки. Але сонце все ще розливає над землею надзвичайну благодать, лоскочучи променями останні спалахи айстр, жоржин та чорнобривців, у яких потопає Гадяцька гімназія імені Олени Пчілки. Виблискує триповерхова красуня великими вікнами, манить просторими класами, скликає малиновим дзвоном школярів. І вони, веселі та життєрадісні, стікаються гомінкими струмочками до її порогу з усіх куточків Гадяча, щоб впевнено крокувати країною знань, відчувати тепло і підтримку вчителів, друзів . А ще – щоб здобути впевненість у своїх силах, розкрити свої здібності і таланти і пишатися тим , що навчаються в одній з найкращих шкіл міста, яка в цьому році святкує свій столітній ювілей.

Готуючись до нього, у гімназії було проведено конкурс на кращі твори про школу, які представлені у збірці.

**І напередодні ювілею
Горда я, що зву її своєю.
У поклоні голову схиляю,
Із сторіччям з вдячністю вітаю.**

**Також хочу щиро побажати
Сотні літ на місці цім стояти.
В затишку каштанових алей,
Навчать моїх онуків і дітей.**

МІЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Ось я вже навчаюсь у третьому класі Гадяцької гімназії, але як сьогодні пам'ятаю свій перший шкільний день.

Я прокинулась рано і дуже хвилювалась. Одягла вперше шкільну форму, біленьку блузочку, мама зав'язала мені бантики. І я з батьками пішла до школи.

На шкільному подвір'ї нас зустрічала наша вчителька Катерина Павлівна. Від її лагідного і привітного погляду відразу стало спокійніше. На святі нам вручили букварики, а потім директор гостинно запросив нас до країни знань.

Я була дуже задоволена та горда, що стала ученицею Гадяцької гімназії імені Олени Пчілки, і вірю, що спогади про цей день залишаться в пам'яті на все життя.

Мисак Катерина, 3-А клас

МІЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Мій день у школі починається о восьмій годині. Я приходжу раніше і тому маю змогу трохи поспілкуватися з друзями. Незабаром лунає дзвінок, і ми поспішаємо до класу. Наші вчителі – дуже мудрі люди. Від них ми дізнаємося всього того, що буде нам потрібно у житті. Залежної від предмета ми розгортаємо підручники, зошити і слухаємо дуже уважно. Інколи навіть забуваємо про перерви.

Шкільних днів дуже багато. Кожний день у школі збагачує мене новими знаннями й враженнями. Я хочу, щоб усе моє шкільне життя було таким цікавим і щасливим.

Локтіонова Анастасія, 4-А клас

МІЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Я добре пам'ятаю той день, коли вперше прийшов до школи.

У моїй пам'яті добре збереглося святково прибране подвір'я, багато квітів, учнів. А ми, першокласники, були маленькими і розгубленими.

Наша вчителька, Катерина Павлівна, разом з учнями завела нас до школи. Довгі коридори, великі вікна мене трішки злякали. Я розгубився, бо з дітей майже нікого не знав. Але вчителька почала з нами говорити, знайомитись із кожним, і мені вже було нестрашно. У цей день я потоваришував з Максимом та Олексієм.

Додому повертався разом з батьками. Я був радий, що став школярем.

Репецький Олексій, 3-А клас

МІЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Перший день у школі – це так прекрасно. Ти вже закінчив дитсадок, тепер ти – школяр. Мій перший день у школі був незабутнім.

Чудові враження: перші вчителі, цікаві підручники, нові зошити. Також я познайомилася з багатьма новими друзями, з якими навчаюся вже шостий рік.

У першому класі стільки було різних випадків чи то радісних, чи сумних. Проводилося дуже багато цікавих заходів: Новий рік, свято 8-го березня та багато інших. А у кого з однокласників був День народження, той приносив гостинці – солодощі.

Якби Ви знали, як тяжко було розлучатися з цими найпрекраснішими митями в житті першокласника!

Гаврилко Анна, учениця 6-Б класу

ШКОЛА МОГО МАЙБУТНЬОГО

Рідна моя школа. Якою вона буде в майбутньому? Цікаве запитання, тому дам волю фантазії і помрію.

Звичайно, скільки б не пройшло років, але незмінними залишаються уроки і перерви, та і без канікул, безперечно, школярам ніяк не можна. Адже потрібно відпочивати від науки.

Завжди лунатиме коридорами дитячий галас і сміх. Як і кожного року зі стін нашої школи виходитимуть майбутні науковці, лікарі, вчителі, програмісти і просто хороші люди, які прославлять наш край добрими справами.

А ще колись біля приміщення школи зросте новенький оздоровчий комплекс. Спортивні зали з тренажерами і з усім необхідним обладнанням нікого не залишать байдужим. І великий басейн приваблюватиме усіх учнів, тому на олімпійських змаганнях наші учні стануть чемпіонами і прославлять місто Гадяч. А ще зможете відвідати міні – зоопарк, де школярі допомагатимуть доглядати за тваринами. А ботанічний сад радуватиме усіх

гадячан. Яких тільки рослин там не буде. А екскурсії проводитимуть кращі учні. Про нашу школу знатимуть і за межами країни. Приїжджатимуть до нас закордонні гості, а ми радо зустрічатимемо їх із хлібом і сіллю!

Величко Артем, учень 4-Б класу

МІЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Це було майже 7 років тому, 1 вересня 2006, а неначе вчора. Це був посправжньому прохолодний осінній вересневий ранок, водночас святковий і хвилюючий день, який я запам'ятаю на все життя.

Пам'ятаю той ранок, збентежену маму, яка збирала мене до школи, і схвилюваного батька, який з надією поглядав на мене. Свій перший шкільний костюм і краватку, маленький портфель, у який я склав майже все, що мені купили: зошити в клітинку і в косу лінію, лінійку, олівці, з десяток ручок, буквар. А ще величезний букет квітів, майже вдвічі більший за мене. Хрещених батьків, які приїхали, щоб відвезти мене перший раз у перший клас. Уже не пам'ятаю, що саме вони говорили мені того ранку, але я думаю, що їхні слова, як завжди, були приємними, повчальними і водночас зворушливими.

І ось ми майже на шкільному подвір'ї, а я до останньої хвилини намагаюсь втримувати мамину руку. На подвір'ї нас зустрів веселий гул, перед школою знаходився увесь її колектив: школярі, вчителі, батьки. І серед цього натовпу я побачив свою першу вчительку. У моїх великих захопленнях і трохи переляканих очах вона здавалася богинею, такою красивою, розумною, мудрою і доброю. А з привітної, доброї, заспокійливої посмішки моєї першої вчительки Катерини Павлівни розпочалася для мене школа. Відчувши її підтримку, я став значно впевненіший, пропала тривожність.

Усюди панувала атмосфера свята, заграла музика, розпочалося дивовижне свято першого дзвоника. Урочистість моменту відчув кожен : і вчителі, і батьки, і першокласники. Після закінчення урочистої частини ми, першокласники, шикуючись парами, чинно пройшли в розкриті двері школи, яка притягувала і лякала своєю невідомістю. Але це вже не здавалося таким, що лякає, адже нас вели за руку старшокласники і, звичайно ж, поруч перша вчителька.

А потім був перший урок, перше знайомство з дітьми, серед яких були і ті, з якими я ходив до дитячого садка, а ще з тими, з якими товаришую до сьогоднішнього дня.

Ось так, майже сім років тому, я потрапив у шкільний світ, який тисячу разів уявляв, як увійду до нього сміливо і рішуче. У світ, який поведе мене в невідану далечинь і відкриє багато чудес і таємниць, відповідь на багато запитань, а головне - зробить мене дорослим та самостійним. Я став одним із учнів Гадяцької гімназії.

Це було досить емоційно!

Холодов С., 7-А клас

МІЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Я пам'ятаю цей чудовий день - мій перший день у школі...

Вересневий ранок. Сонце, ще по-літньому тепле і яскраве, вийшло з-за верхівок дерев, сповіщаючи про новий день. Пташки весело защебетали, не відчуваючи ще подиху осені. Усе навколо ожило, заграло яскравим різнобарв'ям квітів та зелені.

З великим букетом червоних троянд, новим ранцем за плечима поспішаю до школи. Моя сім'я радісна і схвильована, я сьогодні стану школярем. На шкільному подвір'ї гамір і сміх, поблизу ганку – зграйка усміхненої малечі. Деяких я знаю ще з дитсадка, з іншими вже сьогодні познайомлюся. Пролетить небагато часу і кожен із них стане мені другом і товаришем. Поруч з галасливою діворою і схвильованими дорослими помічаю жінку з табличкою в руці. Боязко, але з цікавістю підходжу. Та це ж моя перша вчителька – Волокита Світлана Адамівна. Вона привітно посміхається до нас, радіє тому, що з'явилися нові мандрівники в країну знань. Протягом чотирьох років учителька буде для нас «шкільною мамою», допомагатиме долати цей нелегкий шлях. Ставши парами, ми йдемо за Світланою Адамівною на

урочисту лінійку. На святково прикрашеному майданчику багато дітей старших за мене, дорослих.

Свято розпочалося. Директор вітає нових школярів з початком першого навчального року, бажає успіхів у навчанні. Лунають привітання від гостей, старшокласників, однолітків, батьків. Приходить розуміння того, що став членом великої шкільної родини. Після лінійки ми, першокласники, даруємо вчительці квіти і несміливі посмішки, прямуємо в дитсадок...

Ось і моя перша класна кімната. Почуття радості переповнює, адже я – школяр. Зайшовши до класу, бачу чисту дошку, великі вікна, через які сонце освітлює всю кімнату, вчительський стіл і парти, на яких лежать наші перші книги – «Букварі». Світлана Адамівна запрошує до класу, просить сісти. Розпочинається перший у моєму житті урок... Так цікаво і радісно, щемко і тривожно. Гордо з новими підручниками крокую поряд з татом додому. Усміхаються зустрічні, відповідаю радісною посмішкою всім довкола і я...

Щороку першого вересня спогади повертають мене в той перший шкільний день. Я думаю, що пам'ять про нього не зітреться ніколи.

Бакута Арсен, учень 6-А класу

СПОГАДИ ПРО РІДНУ ШКОЛУ

Школа... Для багатьох це слово пов'язане з незабутніми спогадами дитинства та юності. Життя – це тривалий тернистий шлях. Іноді, зупиняючись у якусь мить, повертаєш свій погляд у минуле і розумієш, що воно було лише миттю, яскравим спалахом, немов блискавиця, феєричним та швидкоплинним. У такі моменти у серце закрадається ностальгія, в думках пропливають забуті образи, які ніби уривки чогось далекого, минулого, але дуже рідного. Мимоволі згадається дитинство і роки навчання...

З нашою гімназією пов'язана частинка життя майже усієї моєї сім'ї. Адже тут навчався мій тато, його брат, а мій дядько, моя бабуся (татова мама), бабусина сестра та її діти (мої дядько та тітка). Незважаючи на те, що пройшло вже багато років із тих пір, усі вони пам'ятають свої шкільні роки, пам'ятають своїх учителів. І ці спогади можна часто почути у нашому домі. Моя бабуся – Бутко Любов Олексіївна, навчалася у нашій гімназії (тогочасній Гадяцькій середній школі № 1) з 1959 по 1969 рр. Вона розповіла мені, що у роки її навчання наша школа була розташована у чотирьох приміщеннях. У них-то і починала опановувати шкільні науки моя бабуся. І лише у 1965 році було збудовано нове приміщення, де знаходиться сучасна гімназія. Директором школи на той час була Поліна Федорівна Вахтіна. Згадує бабуся і свою першу вчительку Євгенію Тимофіївну Труш, і свого класного керівника Галину Миколаївну Тихонович, вчителя німецької мови, і однокласників. Багато з них після закінчення школи розлетілися у різні куточки світу. А однокласник Даценко Олексій Миколайович, став учителем фізичного виховання, і працював у нашій гімназії. Шкільне життя моїх рідних дуже відрізнялася від нашого. У ті роки всі учні вступали в піонери, в комсомол; збирали макулатуру, металобрухт; у всіх була єдина шкільна форма. У першому класі їх приймали в жовтенята, а в третьому - в піонери...

Залишилися в їхній пам'яті Ленінська кімната і піонерська, де завжди було шумно від дівчор. Працювала піонерська дружина, все було серйозно, кожен відчував своє місце, свою затребуваність. Урочисто проходили збори, лінійки: «Прапор внести!», «Прапор винести». Було за честь нести прапор. Коли приймали в піонери, то потрібно було добре вчитися, вивчити піонерську клятву напам'ять і розповісти її перед великою кількістю народу. Як це все було зворушливо і хвилююче! А коли пов'яжуть піонерську краватку, відчуваєш, що всі стали дивитися на тебе якось по-іншому, по-дорослому. Всі ці піонерські, і комсомольські збори виховували в учнів почуття патріотизму, відповідальності, колективізму, уміння спілкуватися.

Бабусина сестра, Бутко Тамара Олексіївна, яка навчалася у нашій школі з 1966 по 1976 рр. розповіла мені, що у роки її навчання у школі тримали підсобне господарство, і на школярів покладалася обов'язок під час літніх канікул годувати кролів, поливати і прополювати клумби. А ще Тамара Олексіївна згадала, як восени учнів возили у колгоспи на збирання врожаю картоплі та кукурудзи, а після праці їх пригощали смачним і запашним борщем у колгоспній польовій їдальні. Здавалося тоді, що смачнішої страви в житті не куштували!

Мій тато також навчався у нашій школі. Він іноді розповідає мені про свій дружний клас, як весело вони всі разом проводили час ... У нього збереглися фотографії його класу, на яких вони всі юні й смішні. Тато розповів мені про те, як вони саджали дерева, збирали макулатуру та металобрухт.

Часи змінюються і разом з ними змінюється школа... Зараз Гадяцька гімназії імені Олени Пчілки – це сучасний навчальний заклад, зі своїм статутом, інформаційно-технологічного та економічного профілів навчання. На жаль, ми не застали тих часів, коли школа була не лише місцем для навчання, а й реалізації своїх творчих даних. Мої ровесники не настільки дружні, як інколи описують представники старшого покоління. Проте я також

вважаю шкільні роки найкращими, можливо, тому, що більше я нічого ще в житті не бачила, а може, тому, що дійсно, в школі ми формуємо найкращі спогади, найбільш вагомі знання, найбільш важливі уроки життя. Мені приємно розуміти, що я продовжую велику традицію усієї своєї родини – навчатися в Гадяцькій гімназії та захищати її честь на рівні міста, району, області.

Життя не стоїть на місці, і нехай позаду дитинство, шкільні витівки, галасливі зміни, невивчені іноді уроки, але завжди у нашій пам'яті будуть найщасливі шкільні роки. Найпрекрасніша пора!

Рудченко О., 10-Б клас

ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Осінь. Школа.
Поприходили усі.
Були вчора просто діти,
А сьогодні школярі.
Коли продзвонить дзвоник,
Усі сядуть на місця,
Поринуть у науку
Й здобуватимуть знання.
Коли хтось запитає,
В якому класі ми,
Усі ми дружно скажем,
Що в перший клас прийшли.

Жулід Альона, 6-Б клас

МІЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Перший навчальний день... Дуже цікаво його згадувати. Я подорослішав, тому здається той момент дещо кумедним.

Усе літо батьки розповідали мені про цікаву країну знань, про вчительку, яку потрібно поважати та слухати. Дуже ретельно в магазині були придбані зошити, ручки, олівці та багато інших канцелярських предметів. Костюм та білосніжна сорочка висіли в моїй кімнаті як почесний трофей. Я годинами не зводив очей з новенького портфелика.

І ось, нарешті, настав той довгоочікуваний ранок. Він здався мені найсонячнішим, найтеплішим та найсвятковішим. Батьки міцно тримали мене за руки, і це надавало мені дорослої впевненості. Гучно грала музика біля шкільного майданчика, де я зустрів вчительку. Вона була гарна, чемна, сувора і привітна водночас. Я зрозумів, що геть пустощі, тепер все по-дорослому! Це почуття викликало у мені страх перед чимось невідомим, але неймовірно цікавим. Важко було стриматись. Із мене постійно вилітала шалена хвиля питань та емоцій.

Пройшов деякий час і, зумівши опанувати цей вир, я став стриманішим. З роками, день за днем, школа навчила мене не тільки дисципліні, але й відкрила безмежну країну знань. Вона допомогла робити висновки навіть із помилок. Шкільні знайомі стали для мене друзями, а вчитель – взірцем поваги та гідності.

Сьогодні я навчаюсь у сьомому класі, і навчальні дні швидко спливають, але перший шкільний день у моїй пам'яті зостанеться назавжди. Я переконаний, що життя складається із яскравих, чуттєвих, неповторних спогадів, одним із яких є перший похід до рідної школи.

Мартинов М., 7-Б клас

ЩАСЛИВИЙ ДЕНЬ У ГІМНАЗІЇ

Я навчаюся в Гадяцькій гімназії імені Олени Пчілки у сьомому класі і вважаю, що це найкраща школа в Гадячі, адже тут працюють найрозумніші вчителі. Кожен день у гімназії яскравий та незабутній, але один день я запам'ятала на все своє життя. Був чудовий зимовий ранок, я поспішала в школу, щоб не запізнитись, адже цей день був особливий для мене. Сьогодні проходив конкурс талантів школи, який називається "Юна зірка".

Ми з моєю найкращою подругою Юлею готувалися цілих три місяці до цього конкурсу. Опановували танець рок-н-рол. Ретельно підібрали музику та гарну постановку танцю. Все робили самі без допомоги дорослих. Вивчивши танець, ретельно відпрацьовували кожний рух. Не завжди в нас все було бездоганно, але ми старались і вперто йшли до своєї мети. На святі зібралось багато дітей і конкуренція була дуже високою, адже в гімназії навчаються тільки талановиті дітлахи. Перед конкурсом ми дуже хвилювалися і повторювали постійно наш танок. Ось і настала довогоочікувана мить, нас погукали на сцену і ми впевнено пішли. Після довгих тренувань я і моя подруга виступили достойно для учнів Гадяцької гімназії. Ми дуже раділи, що протанцювали без помилок. Щасливі, сіли в залі і дивилися на інших учасників. Всі номери були дуже хороші. Після того як виступив останній учасник, судді пішли на раду. Всі помітно хвилювалися. Через деякий час вони повернулися на свої місця, і дівчинка вийшла для оголошення результатів. У залі було тихо-тихо. Голова журі почала називати учасників, які пройшли до наступного туру і ми більше почали переживати, тому що нас не називали. Ми з Юлею майже втратили надію, але все ж таки почули довгоочікувану назву дуету. Радості не було меж. На нас чекала ще більш відповідальна робота, готуватися до гала-концерту.

Цей день був самим щасливим в гімназії. Я його часто пригадую.

Андросова Є., 7-Б клас

ЯКОЮ Я БАЧУ НАШУ ШКОЛУ В МАЙБУТНЬОМУ

На мою думку, в майбутньому буде все по - іншому. Школярі більше не будуть носити в своїх рюкзаках важкі підручники та великі зошити. Замість них учні користуватимуться планшетами, в пам'яті яких зберігатиметься корисна інформація, що допомагатиме в навчанні. У класах, на кожній парті, будуть розміщені персональні комп'ютери, а на стіні – велика сенсорна дошка. Писати на такій дошці вчителі та учні зможуть за допомогою спеціальних паличок.

Гадаю, що у нашій школі буде великий басейн. У ньому під час уроків фізкультури учнів навчатимуть плавати та грати в різні ігри на воді. На шкільних клумбах, в майбутньому, будуть рости гарні квіти, а подвір'я прикрашатимуть красиві фонтани. А ще на території школи розміщуватиметься невеличкий зоопарк. Школярі разом доглядатимуть за улюбленими тваринами.

Ось такою я бачу нашу школу в майбутньому. Але для змін необхідний час. А поки що мені подобається і наша Гадяцька гімназія імені Олени Пчілки.

Москаленко Олексій, учень 3 – А класу

МІЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Завтра наш зірковий час,
Ми йдемо у перший клас.
І хоча ми ще малі,
Та букви я знаю всі.
Вмію я вже рахувати,
Та Букварика читати.
А все ж лячно нам буває,
Що ж у школі нас чекає?
Я цього іще не знаю.
Білі бантики й портфелі,
Ручки, зошит, акварелі,
Книга, лялька, олівці -
Знадобиться все мені.
Ось настав тривожний час,
Я іду у перший клас.
Міцно маму я тримаю,
Руку їй не відпускаю.
Вчителька нас зустрічає,
Всіх нас лагідно вітає.
Як матуся нам рідненька,
Ми таки ж іще маленькі.
І кудись подівсь мій страх,
Я школярик – це вже так.
Буду старанно навчатись,
Веселитися та гратись.
Щоб батьки мене хвалили,
Вчителі усі любили!

Москаленко Ю., 7-А клас

ЯКОЮ Я БАЧУ НАШУ ШКОЛУ В МАЙБУТНЬОМУ

Школо, рідна школо!
Ти наш шлях до знань,
Ключик до майбутнього,
До здійснення бажань.

У школі я навчаюся вже десять років. У той час я навіть не здогадувалася, що вона стане моєю другою домівкою.

Школа – це місце, у якому ми проводимо майже половину свого життя. Тут нас навчають найголовнішому - життю. Саме вона готує нас до великого світу. І, мабуть, як кожному учневі, мені хочеться, щоб школа, в якій я навчаюсь, постійно процвітала і ставала все кращою і кращою. Я переконана: вона такою і буде.

Хотілося б, щоб у нашому «другому домі», а я вважаю, що в майбутньому все це відбудеться, зробили євроремонт, для того щоб навчатися тут було приємно і комфортно.

Кожного дня створюється нове обладнання, тому пройде небагато часу, і в моїй школі з'являться сучасні технології у кабінетах хімії, фізики та для уроків астрономії. Адже таким чином природничі науки буде цікавіше вивчати і рівень знань учнів покращиться. І все ж мені здається, колись навчання у школі повністю відрізнятиметься від того, що ми знаємо сьогодні, коли людина відкриє для себе секрети науки, досі нам невідомі.

Моє улюблене місце в школі – спортзал, адже спорт – це моє життя. На превеликий жаль зараз ми не маємо достатньої кількості м'ячів для тренувань, але я гадаю, що в подальшому житті школа матиме велику кількість обладнання для тренувань і подальших перемог.

Загалом, у майбутньому моя школа, Гадяцька гімназія імені Олени Пчілки, і надалі процвітатиме і буде найкращою школою, щороку матиме

велику кількість призерів олімпіад, розумних, талановитих випускників, які завдяки їй досягатимуть успіхів і нових висот у житті. Я впевнена, така школа буде всім подобатися. А ще я сподіваюся, що реальна школа майбутнього буде навіть краща, ніж я уявляю.

Лобода Лілія, 10-А клас

МІЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Я добре пам'ятаю той час,
Як тільки-но прийшла у перший клас.
З бантами білими на голові,
І в руках у мене квіти яскраві,
А навколо всі красиві й браві.
Зайшовши в клас, ми здивувались,
Бо нещодавно в ляльки гралисьь.
А тут якісь науки,
Що майже нам як муки.
Зошити, щоденники, книжки,
А де ж знайомі іграшки?
Куди це все поділось?
А може, просто загубилось.
Та згодом зрозуміла я,
Що школа – це моя сім'я!
І першу вчительку ніколи не забуду,
Бо все життя я згадувати буду,
Як тексти нам розповідала
І щоразу нас повчала.
У перший день навчання
Віддала нам всі знання.

А потім не минало й дня,
Щоб книга не була мені рідня.
Минають дні і плине час,
Я не ходжу вже в перший клас.
І про науки набагато більше знаю.
Та школу рідну з днем народження вітаю.
Адже сторіччя це не просто ювілей.
Це свято для дорослих і дітей.

Богомол К., 7-А клас

РІДНА ШКОЛА

Я навчаюся в Гадяцькій гімназії імені Олени Пчілки. Школа має три поверхи. Класи великі, світлі, просторі, на підвіконнях стоять гарні квіти.

До школи ми приходимо маленькими дітьми, а випускає нас школа дорослими юнаками. Тут працюють добрі, мудрі вчителі. Вони ведуть нас змалку стежинами до знань, вчать долати труднощі і оволодівати новими знаннями.

Я хочу привітати свою школу зі святом. Нехай вона процвітає ще багато років, побажати їй вдячних та гарних учнів! Для мене немає гарнішої школи та кращих вчителів.

Мелешко Дмитро, 4 – А клас

МІЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Ось і настав той день, якого я дожидала дуже довго! Школа вже чекає на нас. Багато дітей, таких як я, прийшли сьогодні сюди вперше. На подвір'ї стільки школярів, і всі веселі та натхненні. Учні одягнені святково: шкільні костюми, великі банти у дівчаток, квіти у руках кожного. У цей відповідальний день нас прийшли підтримати рідні та близькі. Ми, першокласники, несміливі та розгублені, очима шукаємо свою вчительку. З першої хвилини вона мені дуже сподобалася. Галина Андріївна, мила та спокійна, усім посміхалась, ніби хотіла обігріти своїм теплом. Мій страх розвіявся, коли я побачила вчителів, учнів з посмішкою на обличчях, привітного директора. Невдовзі всі школярі пішли до сцени, де на нас чекало чудове свято. Директор та завучі щирими словами вітали присутніх з новим навчальним роком. Вони вселяли в нас надію, що все буде добре, все у нас вийде, закликали бути старанними, трудолюбивими та слухняними. Я наївно раділа і натхненно вірила, що в школі все буде просто й легко. По закінченню святкової лінійки директор запросив учнів перших класів та їхніх батьків до актової зали. Коли я зайшла у приміщення школи, мої перші думки та враження були про те, яка вона велика, гарна, простора, цікава. Здавалося, що у ній можна легко заблукати, тому всі ми йшли, тримаючись один одного. Після святкової бесіди з директором кожен з першокласників пішов зі своєю вчителькою. Нам повідомили, що навчатися у першому класі ми будемо в дитячому садочку. Я, звичайно, засмутилась, тому що школа мені сподобалася з першого погляду і хотілося швидше бути дорослою.

У цей день у нас був перший в житті урок, який провела наша перша вчителька. Він був цікавий та особливий, адже це - знайомство з невідомим майбутнім. Цей урок дав нам натхнення та бажання навчатися та пізнавати. Усі ці події назавжди закарбувалися в пам'яті. Мій перший день у школі – це перший маленький крок у таке нелегке доросле життя.

Троян Юлія, учениця 7 - Б класу

МІЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Закінчився садок дитячий,
Пустощі, забави
Пішла я в школу перший раз
За руку разом з мамою.
З букетом квітів у руках,
Із косами, з бантами
Ішла я вперше у житті
У школу разом з мамою.
У школу прийшла
Ще дитиною я
Нічого не знала,
Крім власного “я”.
Я тут буду вчитись
Читать і писать,
Також малювати
І рахувать.
За парту я сіла,
З-за неї я встану,
Як школу закінчу,
Розумною стану.

Даниленко Анастасія, 6-Б клас

ЩАСЛИВИЙ ДЕНЬ У ГІМНАЗІЇ

Майже кожного ранку я прокидаюся в чудовому настрої, з радісним почуттям думки про свою гімназію, своїх друзів. Що нового на мене чекає, що буде цікавого, що нового дізнаюся. Швиденько збираюся і йду до школи, яка чекає на своїх учнів. Йдучи дорогою, я з хвилюванням думаю: чи правильно

зробила математику, англійську, чи все вивчила, запам'ятала. Підійшовши до школи і піднявшись на свій третій поверх, бачу однокласників, які стоять у коридорі біля вікна. Дівчата шепочуться про майбутній концерт-конкурс, який буде проходити у нашому новому кіноконцертному залі «Дружба», де вони будуть захищати честь нашої гімназії. А хлопці обговорюють волейбольні змагання, які відбулися вчора в нашому спортзалі. За кілька хвилин пролунає дзвінок і в шкільних коридорах запанує тиша, де кожен займеться своєю справою.

Ми навіть не замислюємося над тим, що це є наше життя з набуттям знань. Скільки незабутніх та щасливих днів ми проводимо в гімназії. Скільки сміху, жартів! Скільки серйозних обговорень, проблем на виховній годині. До хрипоти сперечаємося про дисципліну та навчання. До речі, після цих дискусій на виховній годині намагаємося краще вчитися, бути дисциплінованими. Скільки в школі проведено конкурсів, змагань, олімпіад, музичних та танцювальних вечорів. Але для мене найщасливіший день в гімназії, коли настає Свято першого дзвоника.

Хвилювання. Квіти. Чудовий настрій. Зворушливі зустрічі після канікул. Із цього розпочинається цей чудовий святковий день – день першого дзвоника. Різноманітне та насичене цікавинками свято. І мені здається, що саме цей день і є головним. Учні йдуть до школи у новій формі, з новими портфелями та великими гарними букетами квітів. Мені подобається все, що відбувається цього дня. Урочиста лінійка. Сцена з портретом Олени Пчілки, до якої проходять схвилювані першокласники. Їх гордо ведуть за руку цьогорічні випускники. Мене переповнює радість за малюків, які, не боячись сцени, розповідають вірші, присвячені школі, першій вчительці та першому їхньому дзвоніку. Урочиста промова директора гімназії. Невеличкий концерт, що підготували старші учні. І ось з'являється хлопець з одинадцятого класу, на руках якого сидить маленька дівчинка з великими бантами на голові, тримаючи у руках блискучий дзвоник з червоною стрічкою. Наступає хвилююча хвилина, лунає срібна мелодія першого дзвоника. Вона залишається

в моєму серці до цих пір і хвилює уже сьомий рік. По завершенні урочистої лінійки учні одинадцятого класу дарують букварики дітям першого класу. Зворушливо, красиво летять у блакитне небо кольорові повітряні кульки, які випустили майбутні випускники. І мені здається, що в кожній кульці, яка злетіла в небо є побажання і мрія наших учнів, які вступатимуть у доросле життя. Після лінійки вчителі перших класів забирають своїх малюків і ведуть до світлих просторих класних кімнат на перший у їхньому житті урок. А ми даруємо вчителям квіти і теж розходимося по класах.

Я щаслива, що знову нахожуся у своєму класі зі своїми друзями, однокласниками. Мій класний керівник вітає нас зі святом першого дзвоника і бажає успіхів у навчанні. По закінченню усього урочистого дня ми обговорюємо літні канікули, де відпочивали, які пригоди були літом. Показували свої нові шкільні форми, портфелі та різні прилади для навчання. Було дуже цікаво. Цей день у гімназії завжди збагачує мене новими враженнями. Так з цього святкового щасливого дня починається перший навчальний семестр у нашій гімназії. Ми знову будемо черпати нові знання, розуміти і поважати вчителів, дружити, пробачати та бути милосердними.

Филь Ірина, 7-Б клас

МОЛИТВА ДО ШКОЛИ

Рідна Школо! Пресвята Богородице мого дитинства, покликана вчити, любити, виховувати дітей своїх, ти є життєдайною криницею для кожного із нас!

Школо наша! Ти не перестаєш дивувати своєю мудрістю, любов'ю, ласкою, щедрістю на миті великих сподівань та найжаданніших перемог.

Пробач нам, Школо, малі гріхи наші. Ми визнаємо свої помилки і стаємо на коліна перед твоєю безмежно щедрою душею, перед безсмертним генієм твоїм!

Школо рідна! Нехай у твоїх класах завжди буде світло і радісно, хай повняться вони гомоном дітей, спраглих до знань. Я впевнена, що твої стіни міцнітимуть від кожної учнівської перемоги. Ти дала шанс кожному із нас прославити тебе.

Школо найвеличніша! Я щиро вдячна тобі за хвилини, проведені у твоїх стінах. Саме ти виховала з маленької дівчинки самодостатню особистість.

Школо наймиліша! Ти дала нам безпрограшний білет у самостійність, виховала впевненість у власному «я» та наповнила добром наші серця. Ми дякуємо за твою присутність у нашому житті і обіцяємо бути гідними синами і доньками, возвеличувати твоє безсмертне ім'я.

Школо найрідніша! Прости нас! Люби нас! Буяй вічною славою! Освіти кожну дитячу душу добром, допоможи синам і дочкам твоїм прославити рідну Україну!

Тюжина Катерина, 11-Б клас

МІЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Подає в ранковій тиші школа
Дзвоника останні позивні...
І на серці терпко, як ніколи:
Ти ще учень й одночасно – ні.

Вадим Крищенко

Школа... Скільки тепла і спогадів береже вона! І тільки тепер, коли залишилося так мало часу до розлуки з нею, відчуваєш, якою рідною вона є для кожного з нас.

Одинадцять років тому я мріяв, як подорослішаю і піду до школи. Перший день вересня і досі мені пахне айстрами і прижовклим листям. Він назавжди залишиться в моїй пам'яті.

ПершOVERесневий ранок дихав прохолодою, миром і спокоєм. Здавалося: тільки вчора шуміла літня злива, колосилася у полі золотиста пшениця, квітувало літо. Та й сьогодні ще по-літньому світить сонце, але все якесь по-особливому урочисте, святкове. Сьогодні я разом із батьками поспішаю до школи. Тримаючи в руках квіти і ранець із книгами, гордо крокую вулицею. А навколо все сміється і радіє, бо весело і радісно мені.

Міцно тримаючись за мамину руку, я стою на шкільному подвір'ї, здивовано озираюся довкола. Нам, першокласникам, адресовані щирі і теплі побажання директора школи, вчителів, батьків, старшокласників. Навколо – море квітів, усмішок. Тут уперше я зустрів своїх товаришів, познайомився з учителькою. Продзвенів дзвоник - і вона повела нас до класу.

Перша вчителька стала яскравим образом дитинства. Саме вона починала з нами складний шлях до знань, терпляче виплавляла помилки, давала мудрі поради. Її образ залишиться в наших серцях назавжди.

Щороку першого вересня для когось розпочинається новий етап життя, що відкриває шлях до знань і нових здобутків. Так було, є і буде, бо знання –

це найцінніший скарб. Цього року також першOVERесень покличе лунким дзвоником за парти школярів. Але не нас, нинішніх одинадцятикласників. Перед нами – нова дорога, нові вершини і нові випробування. Та страху немає, бо рідна школа дала міцні знання, навчила боротися із труднощами, наповнила життя цікавим змістом. Для мене школа назавжди залишиться задушевною, хвилюючою піснею юності.

Бутович Віталій, 11-Б клас

СПОГАДИ ПРО РІДНУ ШКОЛУ

Рідна школа... Це чарівне місце, де кожен із нас проводить незабутні одинадцять років життя. За цей час багато чого відбувається. Школа дає знання, виховує із нас справжніх людей, вказує правильний шлях у житті. Як мама-пташка допомагає своєму малюкові зробити перший помах крила, так і вчителі допомагають нам зробити перші кроки у світ незвіданого.

Я - одне із тих пташенят. І хоч у Гадяцькій гімназії навчаюся лише три роки, та можу з впевненістю сказати, що це були найкращі роки. Мушу визнати, що за цей період відбулося багато змін у моєму житті.

Іноді я конфліктував із учителями через свій довгий язик та бунтівливий характер, але це ніщо порівняно з тими моментами, коли я відчував їхню підтримку у складних ситуаціях.

Саме в гімназії я спробував себе у різних видах діяльності. Тут захопився футболом, без якого тепер не уявляю свого життя. Тут я відчув себе танцівником, і хоч спочатку не вдавалося добре танцювати, та згодом досяг певної майстерності – і мені навіть сподобалося.

Саме гімназія навчила мене правильно спілкуватися з людьми, говорити зі сцени без страху, чітко і логічно викладати свої думки, не боятися їх відстоювати. Я по-справжньому навчився цінувати те, що для мене роблять інші, усвідомлювати свої помилки і намагатися їх виправити. Саме тут я вперше пізнав кохання, пережив почуття, коли хочеться летіти аж до самого

сонця, знайшов багато друзів, з якими ми разом долаємо шлях до самоствердження та самопізнання.

Роки навчання в гімназії закінчуються, уже зовсім скоро ми розлетимося хто куди, та куди б не занесла нас доля, кожен буде сумувати за тими днями, які ми провели у стінах рідної гімназії в оточенні вірних і надійних друзів та наставників. І я впевнений: скільки б часу не минуло, та серце в спогадах линутиме в дитинство, в рідну школу.

Величко Вадим, 11-Б клас

СХИЛЯЮ ГОЛОВУ ПЕРЕД УЧИТЕЛЯМИ

«Учитель-майстер життя», - кажуть у народі. Основне його завдання – навчити дітей жити, бути людьми на землі. Згадуючи школу, я думаю про наших вчителів. Перші вчителі – це наші батьки . Вони дають перші важливі уроки : уроки добра, порядності, чесності, мужності, любові до рідної землі, Батьківщини. За це я їм безмежно вдячний.

Низько схиляю голову перед шкільними вчителями. Вони дали мені міцні знання , розширили кругозір, допомогли визначити своє місце в житті. Я люблю своїх учителів за чуйне й добре ставлення до нас, за справедливість, за цікаве пояснення нового матеріалу, за особливі якості – тактовність, терпіння. У нашій школі панує атмосфера співтворчості між учнями та вчителями. Ми відчуваємо до себе довіру з боку вчителів, Вони дають якісні знання, адже щороку майже всі випускники вступають до вищих навчальних закладів, а на шкільних предметних олімпіадах наші учні посідають призові місця.

Дбають учителі і про духовне виховання гімназистів, тому що бездуховний учений, лікар, будівельник ніколи не дбатиме про свій народ, свою країну.

Одинадцять років день у день вчителі турбувалися про нас, виховували, віддавали тепло своєї душі. Вони були небайдужими до нас, ми відчували це і відповідали своєю пошаною.

Уже багато років минуло відтоді, коли я вперше переступив шкільний поріг, але й сьогодні з хвилюванням згадую дорогу для мене людину – першу вчительку Лідію Яківну. Вона навчила мене вчитися, завжди підтримувала, допомагала, виховувала чуйність, мудрість, доброту. Вона дала мені перші життєві уроки, і я безмежно вдячний їй за це. Вона створила атмосферу добра, взаєморозуміння – і школа стала для мене рідним домом.

Я завжди із вдячністю буду згадувати всіх вчителів, які виховали нас справжніми людьми, підготували до самостійного життя.

Ми закінчуємо школу, через декілька місяців покинемо її стіни, та назавжди у нашій пам'яті залишаться добрі, справедливі, люблячі нас учителі. Вони вклали в нас тепло своєю душі, тому я впевнено можу сказати, що в майбутньому ми виправдаємо їхні сподівання. Нас, випускників, гімназія спокійно і впевнено відправляє в країну дорослого життя, ми гідно пройдемо життєвими шляхами і ніколи не заплямуємо честь рідної гімназії.

Бакуменко Богдан, 11-Б клас

РОЗДУМИ ПРО РІДНУ ШКОЛУ

Гадяцька гімназія імені Олени Пчілки Гадяцької районної ради – так називається мій навчальний заклад, у якому я навчаюся одинадцятим класом. Чому гімназія носить ім'я саме Олени Пчілки? Як відомо, Олена Петрівна Драгоманова народилася на Полтавщині у місті Гадячі. На початку ХХ століття брала активну участь в улаштуванні шевченківських свят у колишній Гадяцькій гімназії, для молодших школярів проводила ранки, організувала дитячий театр. Тому з метою збереження пам'яті про нашу славетну землячку громадськість міста сприяла присвоєнню Гадяцькій гімназії ім'я Олени Пчілки.

Я люблю свою гімназію. Любов до навчання починається з першої вчительки . Моя перша вчителька – Козеха Лідія Яківна. Вона навчила нас писати, читати, рахувати, мислити, розповідала найскладніший матеріал так, що він ставав цікавим і легким. Та найголовніше – щедро дарувала нам свою доброту та турботу. Перша вчителька залишиться в моєму серці назавжди.

Протягом усіх років навчання вчителі не тільки давали нам знання з різних предметів, а й віддавали частинку своєї душі, прищеплюючи добро, ласку, справедливість, чесність. І гадаю: їх старання не були марними. У стінах школи ми виховували силу волі, терплячість, мужність. Школа – це місце, де переживаємо перші радощі перемог і вчимося приховувати гіркі сльози поразок. Школа вчить нас долати труднощі і не зупинятися на досягнутому. Тут проходить безліч заходів – інтелектуальних, спортивних, розважальних. Саме вони роблять нас дружніми, згуртованими, сильними. Та і є з кого брати приклад. Випускники минулих років нашого навчального закладу – спортсмени, науковці, громадські та культурні діячі. Завдяки майстерності вчителів та наполегливості і старанності учнів, дружній атмосфері співпраці цього року багато гімназистів стали призерами предметних олімпіад та конкурсів.

Ми, одинадцятикласники, розуміємо, що саме тут, у стінах гімназії, закладається наше майбутнє. Відчуваємо рівне і дуже приємне почуття спокою і захищеності, бо знаємо, що наш учнівський труд не був марним.

Кириченко Ярослав, 11-Б клас

РІДНА ШКОЛА

Дев'ятий рік минає відтоді, як ми вперше переступили поріг рідної школи. Наші дитячі очі світилися в передчутті чогось цікавого, захоплюючого. Для кожного із нас школа стала другою домівкою. Тут ми вчилися не тільки читати, писати, рахувати, а й жити. Ми мріємо, щоб у цьому домі завжди було тепло і затишно, надійно і спокійно.

Наша школа найкраща, бо тут працюють мудрі вчителі. Їх труд надзвичайно важкий, адже кожна дитина – особистість, і треба знайти особливий підхід до кожного. Скільки енергії, знань умінь треба докласти, щоб виростити і виховати справжніми людьми таких різних, несхожих між собою дітей.

Я люблю свою школу. Люблю слухати цікаву інформацію на уроках літератури, люблю розв'язувати задачі з алгебри та геометрії, люблю перерви, на яких спілкуюся з друзями, граю в ігри, розважаюся.

Коли я думаю про свою школу, я з теплотою згадую вчителів, які віддають нам частинку своєї душі, та моїх однокласників, які завжди поруч. Ми зблизилися і зріднилися настільки, що відчуваємо себе однією родиною.

Час спливає швидко. Попереду нас чекають нові враження, нові емоції, знання, друзі, нове життя. Та образ рідної школи житиме в серці завжди.

Мардакіна Іванна, 9-А клас

МІЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Ще з дитячого садочка я мріяла про той день, коли вперше піду до школи. І ось він настав. Я запам'ятаю його на все життя.

Яскраво світить сонечко, весело виспівують пташки, люди посміхаються мені, ніби здогадуються про важливість цього дня в моєму житті. Я йду до школи, тримаючи маму за руку. На мені святковий одяг, красивий бант на голові і пишний букет квітів у руках. Вони такі яскраві, ароматні, що аж паморочиться голова. А може, то від хвилювання чи емоцій, які переповнювали мене.

На шкільному подвір'ї стало трохи боязко, але, побачивши метушливу юрбу дітвори і презирнувшись з мамою, я заспокоїлася і переступила поріг школи. Я йду шкільним коридором – і мої кроки лунають так гучно. Я йду в країну знань! Зупиняюся перед дверима із табличкою «1-Б». Нерішуче відчиняю двері і бачу простору світлу кімнату, вчительку, яка мені привітно усміхається – і забуваю про свій страх.

Моя перша парта.. Я уявляла її якимсь казковим кораблем із величезними вітрилами, який несе мене у незвідані світи. Далі знайомство з однокласниками. Учителька назвала своє ім'я – і було воно для нас наймилозвучнішим на світі.

Святкова лінійка і перший урок. Я, затамувавши подих, слухала кожне слово вчительки. На перерві стояв страшенний галас, ми метушилися і сміялись. Вдома я із захопленням розповідала мамі і татові про однокласників та неймовірні відчуття, які пережила цього дня.

Промайнули роки, багато чого змінилося у моєму шкільному житті, але той перший день, перший дзвінок і перший урок я пам'ятатиму завжди. І скількох друзів не посилало б життя, однокласники завжди будуть у моїй пам'яті та серці.

Лагута Аліна, 9-Б клас

РІДНІЙ ШКОЛІ

Вже дев'ять літ пройшло з тих пір,
Як вперше увійшла я в клас,
Як сонячним осіннім днем
Гімназія зустріла нас.

Вона зігріла всіх, як мати,
Знання дала й уміння,
А ще віддала багато
І ласки, й любові, й терпіння.

Знає вона чимало
І злетів дитячих, й секретів.
Та їх зберігає свято,
Збираючи у букети.

Безмежні стирає далі
Історії біг невпинний.
Нам знань відкрива скрижалі
Ця школа – наш скарб безцінний.

Ми всі, хто навчався в цій школі,
Як паростки однієї гілки:
Пов'язала всі наші долі
Гімназія імені Олени Пчїлки.

Мельник Дарія, 9-А клас

ВІД ІСТОРІЇ ДО СУЧАСНОСТІ

Наша школа бере свій початок у 1912 році, де вона була побудована, як Земська школа. І ось із її започаткування вже пройшло сто років. За цей час вона виховала багатьох учнів, зайняла велику кількість призових місць на олімпіадах та конкурсах. За старанність її вихованців отримала безліч дипломів та грамот. Наша школа – це вірш, в який кожен педагог вклав хоча б одне слово. Саме завдяки їм багато випускників зараз мають престижну та цікаву роботу. Адже саме вчителі познайомили нас з першою книгою "Буквар", навчили нас писати та рахувати, надавали підтримку, коли вона була потрібна, навчали нас не ображати інших. Завдяки великій та сумлінній праці Гадяцька гімназія тримала у 2009 році звання гімназії імені Олени Пчілки і до цього часу несе його з гордістю.

Нашими учнями було написано багато наукових робіт. Стараннями сумлінних школярів нашу гімназію знають інші країни, які із великим задоволенням працюють разом з нами.

Кожного разу в кінці року учителі з великою гордістю нагороджують найкращих учнів Золотими медалями, як символом найвищої відзнаки. Так з 1955 по 2008 рік 216 учнів залишали наш заклад із золотом.

Гімназія має одну цікавинку. Це музей Олени Пчілки. Відвідавши його, ви можете побачити всю родину Драгоманових, багато цікавих фото та фактів. Також ми маємо велику культурну програму. Кожного року учні всіх класів готують номери художньої самодіяльності, які потім демонструють на сцені. І з кожним роком завдяки сумлінній праці проводиться велика кількість цікавих заходів та концертів. Не менш цікавими є свята першого та останнього дзвоника. Це дні, в які вся школа з великим задоволенням розповідає про свої досягнення, проводить щасливих випускників та зустрічає маленьких першачків. Отже, за ці роки гімназія збагатила свою історичну скарбницю різними речами. І за ці сто років школа пройшла великий та успішний шлях.

Дементьєва Аліна, 8-Б клас

МОЄ ПЕРШЕ ВРАЖЕННЯ ВІД ШКОЛИ

Вік живи – вік учись! І ти нарешті досягнеш того, що, як мудрець, матимеш право сказати, що нічого не знаєш.

К.Прутков

Напевно, кожній дитині, яка відвідує дитячий садок, хочеться до школи, адже це її перший крок в доросле життя. Так і мені хотілося туди.

Пам'ятаю, як я з нетерпінням чекала, коли мені виповниться шість років, і я піду до школи. Кожного ранку, збираючись до дитсадка, брала із собою ранець із дитячими книжечками, розфарбовочками. На той час я почувала себе справжньою школяркою, з гордістю несла ранець і усміхалася.

Ось і настало перше вересня. Хвилюючись, з батьками крокувала до шкільного подвір'я, де зустріла багатьох друзів. Усі вони були гарно вбрані і з квітами. Напевно, кожен думав: як воно буде там в середині, як буде сидіти за партою і якою буде перша вчителька? Навіть ще не зайшла до будівлі, а здивувалася, якою вона була великою, а її подвір'я так гарно було засаджене квітами. Зайшовши до класу, кожен став вибирати собі місце, ми з подружкою сіли за другою партою. І досі пам'ятаю той момент, як вчителька зайшла до класу, пройшлася між рядами і почала знайомитися з нами. Коли я пришла додому, мене переповнювали емоції від побаченого у школі, а враження від першого уроку були просто захоплюючі. І так кожного дня, урок за уроком, день за днем я здобувала все нові знання.

Ось, майже як одна мить, пролетіли вісім років навчання у школі. Я навчаюсь добре, маю гарні оцінки, багато друзів. За роки навчання ми з класом стали однією родиною. У даний час я навіть не можу уявити своє життя без моїх «веселих» однокласників. Можливо, ми і не найкращий клас, але всі наші учні по-своєму хороші. Навчання з ними стає все цікавішим і цікавішим.

Лисак Катерина, 8-А клас

СПОГАДИ ПРО РІДНУ ШКОЛУ

Підростає людина... Світлого вересневого ранку маленький громадянин з букетом квітів і ранцем іде до школи, щоб скористатися своїм правом на освіту. Так відбулося і в моєму житті. Здається, зовсім недавно прозвенів перший дзвінок, а скільки спогадів, скільки пригод пригадую я. Так, для кожного з нас школа стане незабутньою історією, адже саме тут ми навчилися писати, читати, рахувати, ми навчилися жити. З першого класу вчителі намагалися прищепити нам не тільки знання з різноманітних наук, а й передати частину своєї душі. Вони вкладали в наші серця добро, ласку, справедливість, чесність та розум. Зовсім недавно ми були такими маленькими дітлахами, які раділи, знайомилися з друзями та сварилися з ними, отримували п'ятірку і сумували через двійку. У стінах школи навчилися думати, висловлювати свої почуття, ми помилялися і вчилися виправляти ці помилки. Саме тут виховували свою силу волі, терпіння, мужність.

Щороку для одинадцятикласників лунає останній дзвоник, і шкільне життя залишається позаду. І ось, це вже не діти, а дорослі гімназисти, перед якими стоїть важливий вибір свого майбутнього. Та кожен з теплою і любов'ю буде згадувати про найкращі шкільні дні, сповнені радістю і щастям.

Юрченко Руслана, 8-Б клас

СПОГАДИ ПРО РІДНУ ШКОЛУ

Так складається в нашому житті, що часто ми маємо дві сім'ї. У моєму віці це моя родина і школа. Я навчаюсь у Гадяцькій гімназії імені Олени Пчілки вже восьмий рік. За цей час школа стала для мене другою сім'єю, а класний керівник нашого класу Ірина Петрівна Шимка - моєю другою мамою. Вона навчає нас не тільки грамотно писати, розуміти предмети, а й бути людьми, відповідальними, чесними, бути готовими прийти на допомогу, вміти попросити вибачення і вибачити інших. Іноді між нами трапляються непорозуміння, суперечки, але ми завжди знаходимо шляхи до примирення. Із

цими людьми і в цьому місці, я проводжу багато часу. Мені подобаються всі вчителі, тому що вони виховані і освічені.

Ця школа мені добре знайома, бо там ще навчався мій старший брат, який з великою теплотою розповідав мені про свою школу, про вчителів та товаришів. Коли я пішла до першого класу, я кожного року здобувала нові знання. Освічені вчителі, роблять все, щоб кожен учень зрозумів предмет, і стараються оцінювати за розум, а не за поведінку.

Школа є найважливішою, бо лише тут ми вчимося дружити і жити в суспільстві, компанії. Наша гімназія не така як інші. Завжди й в усьому вона серед перших, славиться своїми вчителями та учнями, які займають призові місця у різних олімпіадах. Школа - наш рідний дім, сюди ми ходимо з дня у день і рахуємо дні до чергових канікул. А вже на канікулах чекаємо Першого вересня, щоб побачити своїх друзів, однокласників і люблячих вчителів. Дійсно, з часом школа набридає, але коли вона відсутня – ти сумуєш за нею.

Наш директор школи - людина з великої літери, бо не бачила я ще такого педагога, який стільки старань і натхнення вкладав би в своїх учнів. Щоб вони були забезпечені всім необхідним і просто, щоб всі почувалися комфортно.

Тут кожного дня тебе зустрічають привітні вчителі і дбають про те, щоб учні гарно вчилися, щоб у них була гарна дисципліна, а також про те, щоб у майбутньому ми стали порядними та чесними людьми.

Тож я гадаю, що для кожного учня нашої гімназії ця школа повинна бути найкращою і найгарнішою!

Сергеева Анна, 8-А клас

МІЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛІ

Одного літного вечора на світ з'явилося немовля. У той день дитинча вперше побачило світ, в якому воно буде жити. Дівчинка підростала і розвивалась. Від народження пройшло сім років... Настав той день, коли їй вперше судилось переступити поріг школи. Вона дуже довго чекала цього, адже усвідомлювала, що школа стане для неї другою домівкою.

За вісім років навчання для неї вона стала і справді дуже затишним та рідним місцем, адже скільки пережитих моментів відклалося в пам'яті назавжди. Дівчина дуже полюбила всіх своїх учителів, які є частиною її життя, тому що вони дали змогу маленькій зернинці рости, розвиватися і побачити та пізнати світ. Їй дуже пощастило з колективом, який став для неї другою сім'єю, адже вони були дуже дружними та завжди допомагали один одному. Щомісяця у школі проводилося багато цікавих конкурсів та розваг, де діти могли показати всі свої таланти. Дошка пошани славилася своїми відмінниками. Активні та розумні вчителі допомагали своїм учням. Директор – позитивний та невгамовний чоловік, який давав безцінні поради та любив жартувати з дітьми. Він багато чого зробив для школи, і всі дуже вдячні йому за це.

Ця дівчинка – я! І мені добре зрозуміло, що ще трішки, і прийде час, коли я відчую себе маленьким листочком, який відірвався від гілочки. У той момент, коли настане час прощатися зі школою, мені буде дуже тяжко, адже спогади кликатимуть мене назад.

Строкань Анжела, 8-А клас

МОЄ ПЕРШЕ ВРАЖЕННЯ РІДНОЇ ШКОЛИ

Кожна людина проживає свою життєву стежину, свої події, подвиги, поразки, радощі та тугу. Але в певних місцях ці дороги сходяться. Одним із них є роки навчання у школі. Свій перший дзвінок я пам'ятатиму ще довго.

Уранці з хорошим настроєм почала збиратися на своє перше шкільне свято. Одягнула святкову форму. Мама зав'язала великі білі банти і купила гарний букет квітів для першої вчительки. Разом з батьками ми вирушили до шкільного подвір'я. Там лунала музика та радісний гвалт школярів. Всі красиві, святково прибрані, але трішки схвильовані. Адже за довгі літні канікули діти забули про шкільну дисципліну, режим дня, домашні завдання, і до всього цього доведеться знову звикати. Особливо збентеженими були ми – першокласники. Для нас тут все нове: велике шкільне подвір'я, просторі класи, галасливі старші учні та незвична форма, яка обов'язкова кожного дня.

Спершу нас привітно зустріла перша вчителька. Потім я помітила своїх друзів ще з дитячого садочка, але було багато й нових дітей серед мого класу. На шкільну лінійку нас супроводжували випускники. Дівчата були одягнені в надзвичайно гарні сукні та фартухи, а хлопці – в охайні костюми. Вони здавалися такими дорослими і недосяжними. Мене вів до сцени гарний високий юнак. У подарунок від нього я отримала зошит та ручку. Мені було приємно.

Згодом почався цікавий концерт. Я із захопленням спостерігала за творчими номерами старшокласників і мріяла, як через декілька років батьки придуть подивитися й на мій виступ. Після закінчення концерту до промови запросили нашого директора, завучів та деяких вчителів. Всі вони бажали нам успіхів в новому навчальному році.

Коли ми зайшли до класу, то намагалися зайняти найкращі місця як можна ближче до учительського столу та дошки. Моїм сусідом по парті виявився найкращий друг дитинства. Усі діти почали вітати вчительку та

дарувати їй квіти. Вона дякувала нам і говорила про те, які ми гарні, виховані й розумні. Ми уважно слухали про шкільні будні, розпорядок дня і розклад уроків. По закінченню батьки фотографували нас на згадку. Дорогою додому я помітила сльозу радості на бабусиному обличчі. Їй не вірилося, що маленька онука, яка була поряд кожного дня, тепер уже школярка.

Литвин Яна, 8-А клас

ГАДЯЦЬКА ГІМНАЗІЯ - ВІД ІСТОРІЇ ДО СУЧАСНОСТІ

Гадяцька гімназія розпочала свою діяльність приблизно в 1912-1913-их роках. Вдало пройшовши роки голодомору та війни, школа №1 продовжувала відпускати в самостійне життя сотні успішних нині людей.

Минали роки, але школа не старіла. Вона молоділа на очах. З'являлися нові корпуси, нові класи. Змінювалися директори, але всі вони прагнули тільки одного: щоб їхня школа процвітала. Рівень навчання з приходом іншого керівника змінювався лише на краще. Зараз школу очолює Зозуля О.О, він успішно співпрацює із багатьма спонсорами, однодумцями у ініціативних питаннях, директорами інших шкіл району, з керівниками різних підприємств,

з учителями гімназії. За його керування було створено три кабінети інформатики, побудовано каток, який заливається взимку. Коли Гадяцькій гімназії присвоїли звання Олени Пчілки, було створено кімнату-музей про життя і творчість знаменитої письменниці Гадяччини. Тут розміщено безліч портретів авторки в різних частинах Гадяча, частини її творів у тодішніх місцевих виданнях, різні пам'ятки перебування Олени Пчілки на Гадяччині та її творчої діяльності тут.

У 2012 році на знак співпраці Китайська народна республіка подарувала нові комп'ютери в старий комп'ютерний клас. Також кожного року в школі з'являються нові новинки техніки (новий проектор, телевізор та т. п.)

Кваліфіковані вчителі навчають дітей за всіма вимогами Міністерства освіти і науки України. Проводяться моніторингові дослідження рівня знань учнів з предметів, обраних районним відділом освіти. Школа є щорічним учасником усіх олімпіад України, приймає участь у таких відбіркових конкурсах, як МАН, FLEX, «Кенгуру», «Русский медвежонок» та багатьох інших. Учні на найвищому рівні вивчають всі необхідні предмети для вступу у вищий навчальний заклад, який вони обирають.

Котюк Любов, 8-Б клас